

Hvordan behandler vi de udstødte?

Diakonelever fra 3. semester på Diakonhøjskolen opførte deres egen fortolkning af Klokkeren fra Notre Dame. En forestilling hvor Skovby Kirke dannede rammen, og hvor selv klokketårnet fik besøg af publikum

*Jeg ved ikke om du lytter,
om du kan høre mig.
Aner ikke om det nytter
at vende sig til dig,
man si'r til mig, jeg er udstødt,
jeg burde tie nu.
Men jeg ser på dig og tænker,
var du udstødt, også du.*

*Gud vær barmhjertig
blot for en stund,
hjælp dem der lever
på samfundets bund.
Gud vær barmhjertig,
giv menneskene værd.
Vis dem den omsorg
man nægter dem her.*

Sådan lyder et uddrag af den sang, Esmeralda synger, da Quasimodo er blevet gjort til grin, hængt ud og tortureret. Og sådan lød også sangen torsdag den 19. marts i Skovby Kirke, da studerende fra 3. semester på Diakonhøjskolen viste deres egen fortolkning af Klokkeren fra Notre

Dame. En fortolkning hvor både kirkerummet, loftet, klokketårnet, præstens have og parkeringspladsen blev brugt som kulisse. Og en forestilling, som var blevet planlagt og virkeliggjort på kun 16 dage.

Forestillingen begynder i præstens have, som i dagens anledning er forvandlet til markedsplads. Her danser sigøjnerpiggen Esmeralda, og for morskabens skyld skal der også kåres en konge for en dag. Narenes konge. Den grimteste.

Denne konkurrence vinder den hæslige Quasimodo, der er blevet tvunget af Frollo til at leve sit liv i det øverste klokketårn og kun sjældent kommer frem. Han bliver kåret, og der klappes og hujes. Men snart udvikler det sig til en torturscene, hvor Quasimodo pines og plages. Til sidst griber Esmeralda ind. Frollo befaler, at hun skal arresteres, men det lykkes hende at flygte til kirken.

Også Quasimodo løber hjem til kirken og sit klokketårn, og publikum føres op til Skovby Kirke, hvor den næste scene foregår i kirkens våben-

hus. Her vises på storskærm den samtale, som Quasimodo fører med de døde sten – som bliver levende, når han er alene.

Alle mennesker har samme værdi

Quasimodos liv og skæbne kan fortolkes som en parallel til Jesu liv.

”Han bliver udråbt til Narenes konge, og kort tid efter bliver han tilsølet i tomater og pisket. Det kan ses som en parallel til Jesus, der hyldes med palmeblade og kort tid efter råbes der: Korsfæst ham,” fortæller Berit Laplante, der er blandt de 13 diakonstuderende, der står bag forestillingen. Og Eva Krægpøth supplerer:

”Han er også så sød og god mod alle. Han accepterer alle og opdeler ikke andre mennesker. For ham er alle lige. Og Esmeralda, som er den udstødte sigøjnerpige, kan også sammenlignes med rigtig mange i Danmark. Vi sorterer dem fra. Alle dem, der ikke er som os,” siger hun.

Og Eva Krægpøth håber også, at forestillingen kan være med til, at vi lærer at være åbne for lidt mere, end

vi troede, der var plads til.

Disse dimensioner, at alle mennesker har lige værdi, og man skal hjælpe dem, der lever på samfundets bund, er noget af det, de diakonstuderende arbejder meget med i hverdagens undervisning.

Forestillingen er en del af diakonelevernes uddannelse. Opgaven fik de udleveret kun 16 dage inden forestillingsdagen. Det har været nogle travle dage – og indimellem nogle korte nætter. Men samtidig med at det er lærerigt at lave en forestilling, har de også fået erfaringer med at arbejde under pres og undervejs har de fundet ud af, at det kan være en udfordring at kommunikere og arbejde sammen, når man er presset.

”Også her har stykket haft en ekstra dimension for os, for i sådan en situation kan det godt være svært at have et sind som Quasimodo,” siger Berit Laplante med et smil.

Ambitionsniveauet har også været højt, og når kreativiteten samtidig er flyvende, så er der meget at få styr på.

Diakoneleverne brugte på kreativ vis hele kirkens område. Her er en scene fra kirkens lofttrum.

Her er den udstødte Esmeralda i kirkerummet, mens sangen "Gud vær barmhjertig" synges.

I kirkerummet, på loftet og i tårnet

Og hermed er vi tilbage ved et af forestillingens mange kulisser. Næste scene foregår i kirkerummet, hvor der blandt andet synges sangen hvor de øverste to vers stammer fra: Gud vær barmhjertig.

I kirkerummet vil Frolo og soldaterne endnu en gang forsøge at arrestere Esmeralda, men den såkaldte ærke diakon griber ind. For kirkens hellighed skal respekteres. Og herefter viser han Esmeralda op på loftet, hvor hun kan hvile sig.

Publikum følger efter, og på loftet møder Esmeralda og Quasimodo hinanden. Quasimodo undrer sig over, at smukke Esmeralda ville hjælpe ham, og over at hun overhovedet vil tale til ham – et monster, som han kalder sig selv. Men hun ser ikke andet end et menneske, når hun ser på ham. Et menneske med et godt hjerte.

Esmeralda vil gerne se Quasimodos hjem, og han viser det ivrigt frem og fortæller om hans ting. Han viser også Esmeralda – og publikum – op i klocketårnet. Her beslutter Quasimodo og Esmeralda sig for at flygte,

men efter en scene foran kirken, hvor flugten mislykkes, slutter forestillingen på kirkens parkeringaplads, hvor Esmeralda skal hænges. Eller det vil sige, det er her publikum står. For da Quasimodo befrier Esmeralda fra galgen fortsætter handlingen foran kirken, hvor publikum på afstand ser, at Quasimodo slås med Frolo i det øverste klocketårn, og kampen ender med, at Quasimodo stikker en kniv i

hertet på Frolo.

Forestillingen slutter på parkeringsspladsen, hvor alle diakoneleverne synger en afslutningssang og bukker, mens publikum klapper. Og de har god grund til at være tilfredse med en flot og tankevækkende forestilling, som også viste, at en kirke kan være med til at danne ramme om andet end den traditionel gudstjeneste.